

[Pia Larsen]

Men jeg synes, det er meget frustrerende, at alting bliver set fra et ministerskrivebord eller et folketingskrivebord, når man f.eks. taler om at opkræve skatter og afgifter fra erhvervslivet, og at man så siger, at de bliver ført tilbage til erhvervslivet igen som helhed.

Ministeren sagde selv, at ministeren ikke holdt meget af udtrykket dansk erhvervsliv; det er jeg enig i, for set fra den enkelte virksomheds side er det ikke sikkert, at de penge, der er opkrævet i skatter og afgifter, føres tilbage til den pågældende virksomhed, og så er det, problemerne opstår, for hverken Venstre eller de enkelte virksomheder i Danmark har vel noget imod, de vil faktisk gerne have et rent miljø og vil gerne bidrage til det, men der er altså mange måder at løse de problemer på.

Samordningsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg vil bare gerne sige til Venstres ordfører, at jeg da også ser dansk erhvervsliv som værende en del af det danske samfund. Dansk erhvervsliv ønsker nogle ting af det danske samfund: Det ønsker at have et socialt system, der tager sig af de folk, som man ikke kan anvende, et dagpengesystem, der tager sig af de folk, som der ikke er brug for for tiden. Et af mine klassiske slagsmål med Dansk Arbejdsgiverforening er netop hele spørgsmålet om dagpengeniveauet. Hvis dagpengeniveauet i Danmark sættes væsentligt ned, får vi nogle helt andre tryktaftaler i Danmark; det er jeg overbevist om. Danske virksomheder har en i Europa næsten enestående position med hensyn til at være i stand til at tilpasse arbejdskraften efter behov – og svingende behov – læs: fyre folk. Det havde man ikke i Danmark, hvis man ikke havde et ordentligt dagpengeniveau, og derfor siger jeg bare: påpasselighed hele tiden i forhold til konkurrenceevnen. Den danske konkurrenceevne er i øvrigt ikke dårlig, det har vi også talt om i dag. Men hele tiden påpasselighed og også en erkendelse af, at danske virksomheder ønsker god telekommunikation, ordentlige veje, ordentlig post, sygehuse, arbejdsskader, der skal repareres på, osv. – det koster altså også noget at leve i det danske samfund, hvad enten man er virksomhed, eller man er privatperson, og det skal være på et rimeligt niveau, for omvendt ved vi, at vi skal leve af det erhvervsliv, ellers saver vi alle de

grene over, vi selv sidder på. Det er den dér balance, men det er ikke et enten-eller.

Jeg er i øvrigt enig i, at danske virksomheder gerne vil have et ordentlig miljø, og det er ikke nemt at finde den model, hvorefter man fører tingene tilbage. Men vi vil også gerne have dem til at gøre noget. De kan forhåbentlig selv finde den model – sammen med os i hvert fald – som giver dem bevidstheden om, at hvis de gør sådan og sådan, kan det betale sig at spare på el, spare på vand, lave en anderledes produktionsgang; det er penge ned i foret på virksomheden at spare på de ting, som vi så alle sammen har en interesse i at der bliver sparet på.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det er klart, at næsten enhver diskussion herinde havner i disse skatter, også det, fru Pia Larsen sagde her i dag. Jeg tror, det er en misforståelse, at man bliver ved med at hæfte sig så meget ved, at skatten er så og så stort et beløb. For hvem er den det? For mere end hovedparten af folk her i landet er der faktisk ingen skat, for hvis de gør deres livsregnskab op, vil de opdage, at de i løbet af et livsforløb har fået mere, end de nogen sinde har betalt – nu er der jo ingen af dem, der får chancen for at gøre det op – men det er altså langt, langt hovedparten. Man kræver ikke skat op for at genere virksomhederne. Man kræver ikke skat op fra én virksomhed for at give til en anden. Man kræver skat op, fordi vi har hospitaler, der koster så meget; vi har folkepension, der koster så meget; vi har førtidspension til invalider og andre, der koster så meget. Jamen de udgifter skal dækkes. Det er kun 6 øre af hver krone, der går til administration. Alt det andet er noget, der går tilbage til borgerne igen, enten direkte som kontantydelse eller indirekte som serviceydelser. Og jeg tør godt på LO's vegne love – og jeg skal så vende tilbage til min lovsang til LO tidligere på dagen – at begynder man først at pille ved nogen af de sociale udgifter på forskellige punkter, har LO ikke en gnist af chance for at opnå tilslutning blandt menige LO-medlemmer til løntilbageholdenhed. Så forlanger man godtgørelser, godtgørelser på alle punkter, sådan som arbejderne gør det rundt omkring i en række andre lande, hvor man ikke har de sociale ydelser. Altså